

Arrest

nr. 69 711 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. MUYLLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in als partner duurzame relatie.

1.2 Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 30 oktober 2010 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 08.05.2010 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De identiteit van betrokkene werd niet afdoende bewezen: betrokkene legt enkel een attest van de ambassade van Irak in Brussel voor dat stelt dat betrokkene een paspoort heeft aangevraagd. Dit attest kan op geen enkele manier beschouwd worden als een paspoort of een ander identiteitsbewijs.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980.

Deze bepaalt het volgende: "als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame relatie, die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen relatie hebben met een andere persoon."

Verder wordt in artikel 40bis, §2 gesteld: "de minimumleeftijd van de 2 partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben."

Artikel 40ter stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Aangezien de partner van betrokkene nog geen 21 jaar is en betrokkenen niet bewezen hebben reeds één jaar samengewoond te hebben, voldoen ze niet aan de voornoemde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting van 16 februari 2011 legt de verzoekende partij een nieuw stuk neer, met name een authentieke akte opgesteld op 15 februari 2011 door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ieper, waarin de verzoekende partij het ongeborn kind erkent van K. L., de persoon waarmee zij blijkens het administratief dossier op 24 april 2010 een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Ter terechtzitting van 16 februari 2011 werd door de voorzitter omtrent het neergelegde stuk bijkomende informatie gevraagd en werd de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 2 maart 2011. Op 1 maart 2011 ontvangt de Raad een brief van de verzoekende partij, verstuurd op 25 februari 2011, met bijgevoegd "de nota en rechtsleer in verband met de mogelijkheid tot erkenning van een verwerkt kind vóór de geboorte door zijn vader". Ter terechtzitting van 2 maart 2011 verwijst de verzoekende partij naar dit schrijven.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat het procedurereglement niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd en bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch op de terechtzittingen van 16 februari en 2 maart 2011 noch in haar schrijven van 25 februari 2011 in enige mate heeft uiteengezet in welk verband zij dit nieuw stuk neerlegt, op welke manier dit stuk relevant is voor het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing en in welke mate dit nieuwe stuk de wettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten. In het schrijven van 25 februari 2011 beperkt de verzoekende partij zich immers slechts tot het verwijzen naar de artikelen 319 en 328 van het Burgerlijk Wetboek en naar rechtspraak en rechtsleer waaruit blijkt dat het inderdaad mogelijk is, zoals reeds blijkt uit de tekst van artikel 328 van het Burgerlijk Wetboek, een verwerkt kind te erkennen, maar gaat zij op generlei wijze in op het gegeven waarom zij voornoemde erkenningsakte van 15 februari 2011 in het kader van onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft neergelegd. Ook in haar verzoekschrift van 23 november 2011 wordt nergens melding gemaakt van enige zwangerschap van K.L., dit daargelaten de vraag of de verzoekende partij op dat moment reeds kennis had van deze zwangerschap. Zodoende maakt zij in het geheel niet duidelijk op welke manier de Raad dit nieuwe stuk in zijn wettigheidstoetsing zou moeten betrekken en in welk licht dit nieuwe stuk dient beoordeeld te worden. Bijgevolg kan met de neergelegde akte van 15 februari 2011 en het schrijven van 25 februari 2011 geen rekening worden gehouden.

Om bovenstaande redenen worden de authentieke erkenningsakte van 15 februari 2011 en voornoemd schrijven van 25 februari 2011 uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op, wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt echter ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen. Bijgevolg is de vordering tot schorsing reeds op grond van deze reden onontvankelijk en bestaat er geen noodzaak uitspraak te doen over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij het "(r)echt op een gezinsleven" aan.

Ter adstruering van het eerste middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft reeds geruime tijd, met name anderhalf jaar een relatie met juffrouw K. L. Er zijn trouwplannen op komst. Door problemen met zijn geboorteakte kon dit huwelijk nog niet plaatsvinden. Ondertussen heeft verzoeker een kopie bekomen van zijn geboortevaststelling in het ziekenhuis in Irak. Er is een aanvraag ingediend in het stadhuis van Ieper of deze vaststelling voldoende is als geboorteakte. Bij goedkeuring zal het huwelijk binnen een korte termijn plaatsvinden.

Verzoeker wil niets liever dan een mooie toekomst op te bouwen met zijn verloofde. Volgens art. 8 EVRM heeft hij zeker recht op een gezinsleven."

4.1.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een "recht op een gezinsleven" inroept en op het einde van haar beknopte uiteenzetting hieromtrent verwijst naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij geeft aan dat zij reeds anderhalf jaar een relatie heeft, dat er "trouwplannen op komst" zijn, dat dit huwelijk door problemen met haar geboorteakte nog niet kon plaatsvinden, dat zij ondertussen een kopie van haar geboortevaststelling in het ziekenhuis in Irak heeft bekomen, dat een aanvraag is ingediend bij het stadhuis van Ieper of deze vaststelling voldoende is als geboorteakte en dat bij goedkeuring het huwelijk binnen een korte termijn zal plaatsvinden. Zij stelt nog dat zij niets liever wil dan een mooie toekomst opbouwen met haar verloofde en dat zij volgens artikel 8 van het EVRM zeker recht heeft op een gezinsleven.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij nalaat op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke manier zij meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden, voorzover haar eenvoudige verwijzing naar artikel 8 van het EVRM al kan gezien worden als het inroepen van een schending van deze bepaling. Het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar verzoekschrift beperkt tot loutere beweringen. Het enige stuk dat zij voorbrengt, is de voornoemde geboortevaststelling en de vertaling ervan, maar hiermee kan zij haar beweringen geenszins staven. Bovendien laat zij volledig na de motivering van de bestreden beslissing in haar uiteenzetting te betrekken, zodat zij deze dan ook niet betwist.

Het eerste middel is onontvankelijk.

4.2.1 In een tweede middel roept de verzoekende partij het "(r)echt op arbeid" in.

Ter adstruering van het tweede middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft reeds geruime tijd in België gewerkt. Hij heeft verschillende nieuwe aanbiedingen. Door de problemen met zijn verblijfsvergunning kan hij echter voorlopig op geen enkel aanbod ingaan. Niettemin is verzoeker een harde werker en doordat hij al goed Nederlands kan is hij zeker gegeerd op de arbeidsmarkt."

4.2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar een "recht op arbeid", maar dat zij nergens aangeeft waarop zij dit recht op arbeid steunt noch op welke manier de bestreden beslissing dit eventuele recht op arbeid zou geschonden hebben. Ook het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk. De Raad herhaalt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel immers vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Ook hier kan de Raad ten overvloede opmerken dat de verzoekende partij nergens de motivering van de bestreden beslissing in haar uiteenzetting betreft en deze dan ook geenszins betwist. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat deze beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf als familielid van een burger van de Unie, *in casu* aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° en 40*bis*, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dat de verzoekende partij ruime tijd in België zou gewerkt hebben, hetgeen overigens, net als hetgeen zij verder nog in het kader van het tweede middel stelt, eveneens een loutere bewering is, en haar werkbereidheid doen in dit verband dan ook niet ter zake.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4.3.1 In een derde middel roept de verzoekende partij "(z)eer goede integratie" in.

Ter adstruering van het derde middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker woont al geruime tijd bij zijn vriendin. Hij is al volledig aangepast aan de Belgische cultuur en gewoonten. Hij spreekt goed Nederlands, wat een hele prestatie is voor iemand uit Irak, waar niet alleen de taal helemaal verschillend is, maar ook het alfabet en de manier van schrijven."

4.3.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in de uiteenzetting van haar derde middel uiteenzet welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij precies geschonden acht. Ook het derde middel is derhalve niet ontvankelijk. De Raad herhaalt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel immers vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Daar ook een eventuele goede integratie van de verzoekende partij, waarbij opnieuw kan opgemerkt worden dat zij zich hieromtrent tot loutere beweringen beperkt, in het kader van de bestreden beslissing niet ter zake doet, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij ten overvloede gesteld heeft met betrekking tot het tweede middel.

Het derde middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS